

סבתא רזיה מספרת על ב"ג לתלמידי כיתה ג',
בית ספר יסוד המעלה, ראשון לציון

13 בפברואר 2015

שלום, בוקר טוב, אני סבתא של יואב, שמי רזיה בן גוריון, באתי לספר לכם על בן גוריון.

1. מה השם בן גוריון אומר לכם? (הילדים עונים)
2. בג הכריז על הקמת המדינה לפני 66 שנים.
3. בג היה ראש הממשלה הראשון של מדינת ישראל.
4. נכון. אבל בג היה גם סבא שלי. כאן בתמונה אני עם בג בבת מצווה שלי. בג היה האח של סבתא שלי, והוא היה לי כמו סבא. ובבת מצווה שלי, הוא סיפר לי את סיפור חייו, איפה הוא נולד, ומה עבר עליו עד שהגיע למעמד הזה החגיגי, המרגש, מעמד ההכרזה על הקמת המדינה. וזה מה שסבא דויד סיפר לי:
5. סבא דויד נולד בצרף, בעיירה רחוקה בפולין. שם העיירה: פלונסק.
6. בגיל 11 קרה מאורע ששינה את חייו. לעיירה הגיעו שמועות על מישהו בשם הרצל. הרצל הוא זה שאמר בקול רם שליהודים מגיעה מדינה משלהם. עליהם לחזור לארץ ישראל מולדתם ולהקים להם שם מדינה.
7. מדינה? ליהודים? בארץ ישראל? איזו פנטזיה. היהודים היו מפוזרים אז בכל העולם. ובארץ ישראל שלטו הטורקים. מי יתן לנו מדינה? אבל כשדויד שמע את דבריו אלה של הרצל, הוא לקח את זה ברצינות. זה לא נשמע לו חלום רחוק. זה נשמע לו חלום אפשרי.
8. והוא התחיל ללמוד עברית אצל סבא שלו. באותו זמן רק מעט אנשים ידעו עברית. אחרי אלפיים שנה בגלות - העברית נשתכחה, כל אחד דיבר את שפת המקום שבו הוא חי. סבא של דויד היה מהבודדים בעיירה שידעו עברית.
9. וכשדויד היה בן 14 הוא החליט להקים אגודה, או קבוצה, שבה ידברו רק עברית, והוא התחיל ללמד את ילדי העיירה לדבר עברית. הוא נאלץ לפעול בהסתר, בהיחבא, כי לא כל האבות הסכימו שהבנים שלהם ילמדו עברית. דויד לא ויתר, אסף את הילדים, אחרי הלימודים, מבתי המדרש, מבתי המלאכה, ולימד אותם עברית.
10. אחרי כשנתיים, כבר היו בקבוצה של דויד 200 ילדים ונערים שידעו עברית. ויום אחד דויד אמר להם: בואו נעלה ארצה. אבל רק 10 חברים הצטרפו אליו. ודויד החליט לעלות ארצה עם אותם חברים מעטים.
11. הוא נפרד מהאחים והאחיות שלו, נפרד מאבא שלו, (ואיך אתם חושבים דויד הגיע לארץ ישראל? במטוס, באוניה, ברכב, רכבת) ועלה על אוניה שהפליגה לארץ ישראל. דויד היה רק בן 18 כשעזב את משפחתו.
12. אחרי מסע של שבועיים האוניה הגיעה לנמל יפו, הטורקים שלטו אז בארץ, דויד לא רצה להישאר ביפו. הוא רצו להגיע לפתח תקוה (איך אתם חושבים דויד וחבריו הגיעו מיפו לפתח תקוה? רכבת, רכב, גמל) ועוד באותו יום דויד והחבורה שלו הלכו ברגל מיפו לפתח תקוה, לעבוד בפרדסים שרק נטעו.
13. דויד לא היה רגיל לעבוד עבודה פיזית קשה, הוא היה מאוד עדין ולא היה רגיל לעבוד. הוא נדד בין המושבות והציע את עצמו כפועל חקלאי. ותוך כדי נדודיו הוא סבל מרעב ומחסור, אבל לא עלה בדעתו להתיאש.

14. דויד עבד בכל עבודה שהזדמנה לו, בין השאר: בנטיעת עצי שקד וחפירת בארות. כאן כפועל ביקב בראשון לציון.
15. דויד ישן במתבן, על מצע של קש, והשכים לפנות בוקר לחרוש את השדה עם השור של האיכר שאצלו עבד, ועל אף תנאי החיים הקשים הוא לא הפסיק לרגע לחלום על מדינה משלנו.
16. דויד נדד ממקום למקום, איפה שמצא עבודה שם נשאר לכמה חודשים, הוא גר באסם או בדיר, ולמרות החיים הקשים – מה שנתן לו כוח זה החלום שלו: לייסד כאן מדינה משלנו, עם שפה משלנו, עם ממשלה משלנו, בתי ספר משלנו, אוניברסיטה משלנו, וצבא משלנו.
17. ומהו הדבר הראשון שעשה, 4 שנים לאחר בואו ארצה? הוא ייסד עיתון בעברית. דויד היה רק בן 22 כשהוא ייסד עיתון בעברית. ואחר כך ייסד מפלגה בשם פועלי ציון.
18. ותבינו – כמה יהודים היו אז בארץ? 50 אלף, כמו מספר תושבי ראשון לציון כיום. זה כל היהודים שהיו אז בארץ. רובם דתיים חרדים שגרו בירושלים, ועוד כמה מושבות קטנות מפוזרות פה ושם. ולכן למן ההתחלה דויד נתקל בהתנגדות – עיתון בעברית, אמרו לו חבריו – מי יקרא אותו. בקושי יש 200 דוברי עברית בארץ. השפה שדיברו מסביב היתה ערבית ואידיש.
19. אבל דויד הבין שחייבים להתארגן, גם אם כרגע אנחנו מעטים, אנחנו נגדל. דויד ראה את תנאי החיים הקשים של הפועלים היהודים, והוא חשב איך אני יכול לעזור לחברים שלי שכמוני באו להיאחז בארץ.
20. והוא החליט ללמוד משפטים בטורקיה, הוא חשב שבתור עורך דין הוא יוכל להגן על הפועלים שבאו ארצה יחד איתו, לדאוג להם לעבודה, ולהילחם לשיפור תנאי החיים שלהם. דויד קיווה שבתור עורך דין הוא גם יוכל להיבחר לפרלמנט הטורקי, ואולי יוכל שם להשפיע על הממשל הטורקי להכיר בישוב היהודי.
21. אבל פתאום התהפך הכול – באו האנגלים וגירשו את הטורקים, והחלה בארץ תקופה חדשה. וכך, למרות שהתוכנית של דויד ללמוד משפטים – נגזזה, החלום שלו לא נגזז. אבל איך נקים מדינה משלנו, כשעכשיו האנגלים שולטים בארץ ישראל?
22. נגרש את האנגלים? איך? (איך נגרש את האנגלים? נכתוב להם מייל באינטרנט, נבקש מהם יפה) עוד אין לנו צבא. איך נהפוך את הארץ לשלנו? לבן גוריון היתה תוכנית: על ידי שנקים ישובים חדשים, על ידי שניצור מקומות עבודה, כדי שעוד יהודים ירצו לעלות ארצה, וככל שיהיו כאן יותר יהודים – כך נהפוך לרוב. כי עד אז – הערבים היו רוב.
23. והנה בשנת 1948, לפני 66 שנים, לאנגלים נמאס להיות השוטר ולהפריד בסכסוכים שבין היהודים וערבים, והם החליטו לעזוב את הארץ.
24. האנגלים החליטו לעזוב את הארץ, אז מי ישלוט בארץ? עוד לא היתה לנו לא ממשלה ולא כנסת, לא בתי משפט ולא צבא משלנו. האנגלים פנו אל האו"ם, ארגון האומות המאוחדות, ואמרו שנמאס להם לשלוט בארץ ישראל, שהאו"ם יחליט מי ישלוט בחבל הארץ הזה. ומה האו"ם החליט? הוחלט שבארץ יקומו שתי מדינות, אחת של יהודים ואחת של ערבים.
25. ובן גוריון החליט שעכשיו הזמן, זו הזדמנות בלתי חוזרת, להכריז על מדינה, הרי קיבלנו אישור מהאו"ם. האנגלים עוזבים, עכשיו הזמן להקים לנו מדינה.
26. אבל החברים של דויד חששו מן הצעד הזה. הם אמרו לו: ברגע שנכריז על הקמת מדינה, כל מדינות ערב יתנפלו עלינו. ומי יעזור לנו אז?
27. החברים של דויד אמרו לו: במקרה של פלישה, אין לנו נשק להילחם בערבים, אין לנו מספיק חיילים, ואז כל מה שבנינו כאן במשך 30 שנה – יהרס?

28. ושוב דויד לקח אחריות, הוא ידע לקבל החלטות גם כשהאחרים פחדו, והוא הצליח לשכנע אותם שזו הזדמנות שלא תחזור להקים לעם היהודי בית משלו.
29. והוא צדק. המדינה הפכה למקום מקלט למליוני יהודים. סוף סוף יש מקום אחד בעולם שהיהודים יכולים להרגיש בבית, מוגנים, והמקום הזה הוא ארץ ישראל.
30. בן גוריון היה ראש הממשלה הראשון של מדינת ישראל. הוא היה דמות נערצת על ידי גויים ויהודים גם יחד. הוא היה מנהיג נערץ בעולם כולו – ולמרות כל הכבוד וההערצה, דויד המשיך לישון על אותה מיטת ברזל פשוטה.
31. הוא המשיך לעבוד בצאן כמו בימי נעוריו, והוא המשיך לנהל אורח חיים צנוע, כמעט נזירי.
32. בגיל מבוגר, לאחר שלעם היהודי יש בית משלו, בג הצטרף לקיבוץ שדה בוקר, קיבוץ צעיר בנגב, והיה חבר מן המניין. אכל בחדר האוכל של הקיבוץ, ואת האורחים החשובים שבאו לבקר אצלו הוא אירח בצריף הצנוע שלו בשדה בוקר.
33. ובאותה בת מצווה, כשסבא דויד סיים לספר לי את סיפורו המופלא, שאלתי אותו: אבל סבא, איך עשית את זה, כמעט לבד, איך לקחת על עצמך ליצור לעם היהודי מולדת, מקלט, בית?
34. ואתם יודעים מה סבא דויד אמר לי אז בבת מצווה, כשישבנו לבד במרפסת, רק אני והוא?
35. נכדה אהובה, כך אמר לי, לעולם אל תוותר על החלום שלך, ואל תתני לאחרים להגיד לך שזה לא אפשרי. רק את יודעת מה אפשרי לך.
36. ועוד אמר לי סבא דויד: אני נולדתי בצריף, הצריף של הורי בפלונסק, וחזרתי לחיות בצריף בשדה בוקר. כי לא זה מה שהיה חשוב לי, אלא זה שהגשמת את החלום שלי: שלעם היהודי יהיה בית משלו, במדינת ישראל.